РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

7 юли 2009 година *

По дело C-558/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Обединеното кралство) с акт от 11 октомври 2007 г., постъпил в Съда на 17 декември 2007 г., в рамките на производство по дело

The Queen, по искане на:

S.P.C.M. SA,

C.H. Erbslöh KG,

Lake Chemicals and Minerals Ltd,

Hercules Inc.

* Език на производството: английски.

срещу

Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts, г-н M. Ilešič, председатели на състави, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н P. Kūris (докладчик), г-н J. Malenovský, г-н J. Klučka, г-н U. Lõhmus и г-н J.-J. Kasel, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 януари 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за S.P.C.M. SA и Hercules Inc., от г-н D. Vaughan, QC, г-н D. Scannell, barrister, г-н M. Lohn, г-н K. Van Maldegem и г-жа R. Cana, solicitors,

— за C.H. Erbslöh KG и Lake Chemicals and Minerals Ltd, от адв. H. Scheidmann, адв. U. Karpenstein и адв. F. Bredt, Rechtsanwälte,

— за полското правителство, от г-н M. Dowgielewicz, в качеството на представител,

— за Европейския парламент, от г-жа I. Anagnostopoulou и г-н A. Neergaard, в качеството на представители,

— за Съвета на Европейския съюз, от г-н F. Florindo Gijón и г-жа G. Kimberley, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н P. Oliver, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 март 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на валидността на член 6, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3 и поправка в ОВ L 136, 2007 г., стр. 3, наричан по-нататък „Регламент REACH“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между S.P.C.M. SA, предприятие, установено във Франция и производител на разтворими във вода полимери, използвани при промишлената обработка на отпадъчните води, C.H. Erbslöh KG, предприятие, установено в Германия и дистрибутор и търговец на едро на специални и промишлени химикали, включително препарати и полимери, Lake Chemicals and Minerals Ltd, предприятие, създадено според английското право, вносител на химически продукти, между които полимери и препарати, Hercules Inc., холдингово дружество, установено в Съединените щати и доставчик на разтворими във водата и в организмите полимерни продукти, от една страна, и от друга — Secretary of State for the Environnement, Food and Rural Affairs, по повод приложимите по отношение на мономерните вещества условия за регистрация.

Правна уредба

3 Съображение 1 от Регламент REACH гласи:

„Настоящият регламент следва да гарантира високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда, както и свободното движение на вещества в самостоятелен вид, в препарати и в изделия, като същевременно повиши конкурентоспособността и иновацията. […]“

4 Съображение 16 от този регламент уточнява:

„Настоящият регламент установява специфични отговорности и задължения на производители, вносители и потребители надолу по веригата на вещества в самостоятелен вид, в препарати и в изделия. Настоящият регламент се основава на принципа, че индустрията следва да произвежда, внася или употребява вещества или да ги пуска на пазара с такава отговорност и грижа, каквато може да бъде необходима, за да се гарантира, че при предвидими условия здравето на човека и околната среда да не бъдат неблагоприятно засегнати.“

5 Съгласно съображение 19 от посочения регламент:

„[…] разпоредбите за регистрация следва да изискват производителите и вносителите да изготвят информация за веществата, които произвеждат или внасят, да използват тази информация за оценка на рисковете, свързана [да се чете: „свързани“] с тези вещества, и да разработят и препоръчат подходящи мерки за управление на риска. […].“

6 Според съображение 41 от Регламент REACH:

„За по-добра приложимост и поради техния специфичен характер специални изисквания за регистрация следва да бъдат установени и за междинни продукти. Полимерите следва да бъдат освободени от регистрация и оценка, докато тези полимери, които е необходимо да бъдат регистрирани, поради факта, че предизвикват рискове за здравето на човека и околната среда могат да бъдат избрани по практичен и ефективен от гледна точка на разходите начин, на базата на солидни технически и валидни научни критерии.“

7 Член 1 от този регламент предвижда:

„1. Целта на настоящия регламент е да гарантира високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда, включително насърчаването на алтернативни методи за оценка на опасности от вещества, както и свободното движение на вещества на вътрешния пазар и в същото време подобряване конкурентоспособността и иновацията.

[…]

3. Настоящият регламент се основава на принципа, че производителите, вносителите и потребителите надолу по веригата са длъжни да произвеждат, пускат на пазара или употребяват тези вещества, така че да няма неблагоприятно въздействие върху здравето на човека или околната среда. Неговите разпоредби са основани на принципа на превантивността.“

8 Приложното поле на Регламента REACH е определено в член 2 от същия. В параграф 9 този член предвижда, че „[р]азпоредбите на дялове II и VI не се прилагат за полимери“.

9 Съгласно член 3 от този регламент:

„По смисъла на настоящия регламент:

1. *Вещество*: означава химичен елемент и неговите съединения в естествено състояние или получени чрез всеки производствен процес, включително всяка добавка, необходима за запазване на неговата стабилност и всеки примес, извлечен от използвания процес, с изключение на всеки разтворител, който може да бъде отделен, без да се засяга стабилността на веществото или да се променя неговият състав;

2. *Препарат*: означава смес или разтвор, съставен от две или повече вещества;

[…]

5. *Полимер*: означава вещество, съставено от молекули, характеризиращи се с последователност на една или повече видове мономерни единици. Такива молекули могат да имат вариращо молекулно тегло, при което различията в молекулното тегло се дължат предимно на различията в броя на мономерните единици. Един полимер съдържа следното:

а) просто тегловно мнозинство от молекули, които съдържат поне три мономерни единици, ковалентно свързани с поне една друга мономерна единица или друг реагент;

б) по-малко от просто тегловно мнозинство от молекули със същото молекулно тегло.

По смисъла на това определение „мономерна единица“ означава реагиралата форма на мономерно вещество в полимер;

6. *Мономер*: означава вещество, което може да образува ковалентни връзки с поредица подобни или различни молекули при условията на съответната полимеризационна реакция, използвана за конкретния процес;

[…]

9. *Производител*: означава всяко физическо или юридическо лице, установено в Общността, което произвежда вещество в рамките на Общността;

[…]

11. *Вносител*: означава всяко физическо или юридическо лице, установено в Общността, което е отговорно за вноса;

[…]“

10 Член 5 от посочения регламент, озаглавен „Няма данни, няма пазар“, гласи:

„В съответствие с разпоредбите на членове 6, 7, 21 и 23 вещества в самостоятелен вид, в препарати или в изделия не се произвеждат в Общността или не се пускат на пазара, освен ако те са регистрирани в съответствие с разпоредбите на настоящия дял, когато това се изисква.“

11 Член 6 от същия регламент, озаглавен „Общи задължения за регистриране на вещества, в самостоятелен вид или в препарати“, предвижда:

„1. Освен в случаите, в които настоящият регламент предвижда друго, всеки производител или вносител на вещество в самостоятелен вид или в един или повече препарат(и) в количества от 1 тон или повече на година подава регистрация в [Европейската агенция по химикали].

[…].

3. Всеки производител или вносител на полимер подава регистрация в [Европейската агенция по химикали] за мономерно вещество/а или за друго вещество/а, което/които все още не е/са регистрирано/и от участник нагоре по веригата на доставки, ако отговаря едновременно на следните две условия:

а) полимерът съдържа 2 тегловни единици %(w/w) или повече от същото мономерно вещество/а във формата на мономерни единици и химически свързано вещество/а;

б) общото количество на такова мономерно вещество/а или друго вещество/а е 1 тон или повече от 1 тон на година.

[…]“

12 Член 8 от Регламент REACH гласи:

„1. Физическо или юридическо лице, установено извън Общността, което произвежда вещество в самостоятелен вид, в препарати или в изделия, формулира препарат или произвежда изделие, което е внесено в Общността, може по взаимно съгласие да посочи физическо или юридическо лице, установено в Общността, да изпълнява, в качеството си на негов изключителен представител, задълженията на вносители съгласно настоящия дял.

2. Представителят също така спазва всички останали задължения на вносителите съгласно настоящия регламент. […]

3. Ако в съответствие с параграфи 1 и 2 е определен представител, производителят извън Общността информира за това вносителя/те в същата верига на доставки. Тези вносители се разглеждат като потребители надолу по веригата по смисъла на настоящия регламент.“

13 Член 27 от този регламент гласи:

„Когато вещество е било регистрирано до 12 години преди това, […] потенциалният регистрант:

а) в случай на информация, която се отнася за изпитвания върху гръбначни животни; и

б) може, в случай на информация, която не се отнася за изпитвания върху гръбначни животни,

да изиска от предишния регистрант(и) информацията, която му е необходима […], за да се регистрира.

2. Когато е отправено искане съгласно параграф 1, потенциалният и предишният регистрант(и), както е посочено в параграф 1, правят всичко възможно, за да постигнат споразумение за обмен на информацията, изисквана от потенциалния регистрант(и) […]. Такова споразумение може да бъде заменено с отнасяне на въпроса към арбитражен съвет и приемането на арбитражното разпореждане.

3. Предишният регистрант и потенциалния регистрант(и) полагат всички усилия, за да се гарантира, че разходите по обмена на информация са определени по справедлив, прозрачен и недискриминационен начин. Това може да бъде улеснено чрез следване на ръководството за поделяне на разходите, основано на тези принципи, прието от [Е]вропейската агенция по химикали […]. От регистрантите се изисква само да си поделят разходите за информацията, която им е била изискана да подадат, за изпълнение на изискванията за тяхната регистрация.

[…]“

14 От своя страна член 138, параграф 2 от посочения регламент предвижда:

„Комисията може да представи законодателни предложения веднага след като бъде създаден приложим и рентабилен начин за подбор на полимери за

регистрация въз основата на технически и валидни научни критерии и след публикуване на доклад за следното:

а) рисковете, предизвикани от полимери в сравнение с други вещества;

б) необходимостта, ако има такава, от регистриране на определени видове полимери, като взема предвид конкурентоспособността и иновацията, от една страна, и защитата на здравето на човека и околната среда, от друга.“

Главното производство и преюдициалните въпроси

15 Според препращащата юрисдикция жалбоподателите в главното производство оспорват тълкуването, а в резултат на това и валидността на член 6, параграф 3 от Регламент REACH.

16 Основавайки се на две експертизи на Netherlands Organisation for Applied Scientific Research (TNO), жалбоподателите в главното производство поддържат, че мономерите в реагирала форма престават да проявяват своите собствени химически свойства и че полимерите обикновено са устойчиви и безопасни. От това следвало, че ако изразът „мономерни вещества“, съдържащ се в член 6, параграф 3 от Регламент REACH, трябвало да се тълкува в смисъл, че се отнася до или включва мономерите в реагирала форма, било безсмислено полимерите да се освобождават от регистрация, при положение че се изисквала регистрация на мономерните вещества. Освен това такова тълкуване било несъвместимо с целите на посочения регламент, дискриминационно и несъразмерно.

17 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) разрешава на жалбоподателите в главното производство да го сезират и решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Предвид факта, че съдържащите се в дял II от Регламента [REACH] условия относно регистрацията не се прилагат по отношение на полимерите по силата на член 2, параграф 9 от същия регламент, споменаването на мономерните вещества в член 6, параграф 3 включва ли:

а) мономери в реагирала форма, т.е. мономери, които са реагирали помежду си, така че не могат да бъдат отделени от полимера, от който са част;

б) мономери в нереагирала форма, т.е. мономери, които са остатъчни от процеса на полимеризация и които в края на този процес запазват собствената си характеристика и химични свойства, различни от полимера, или

в) едновременно мономерите в реагирала форма и мономерите в нереагирала форма?

2) Ако отговорът на първия въпрос е или а), или в), неправомерно ли е прилагането на член 6, параграф 3 от Регламента [REACH] спрямо производителите и спрямо вносителите на полимери, поради това че условията са нерационални, дискриминационни или несъразмерни?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

18 С първия си въпрос препращащата юрисдикция иска да бъде изяснено понятието „мономерно вещество“, използвано в член 6, параграф 3 от Регламента REACH.

19 В самото начало следва да се напомни, от една страна, че според посочената разпоредба производителят или вносителят на полимер подава заявка за регистрация за мономерно вещество или мономерни вещества, които все още не са регистрирани от участник нагоре по веригата на доставки, ако полимерът съдържа най-малко 2 тегловни % (w/w) от същото мономерно вещество или вещества във формата на мономерни единици и ако общото количество на такова вещество или вещества е 1 тон или повече от 1 тон на година.

20 От друга страна, мономерите в нереагирала форма трябва съгласно член 6, параграфи 1 и 2 от Регламент REACH да бъдат регистрирани, тъй като сами по себе си са вещества. Обратно, съгласно член 2, параграф 9 от посочения регламент полимерите са изключени от задължението за регистриране.

21 По-нататък е уместно да се отбележи първо, че от текста на член 3, точка 5 от Регламент REACH следва, че полимерът е съставен от мономерни единици, които се определят като мономерни вещества в реагирала форма.

22 Второ, по смисъла на член 3, точка 6 от посочения регламент, обратно, мономерът е „вещество“ по смисъла на посочения член 3, точка 1, когато се явява в нереагирала форма.

23 Трето, от член 6, параграф 3 от Регламент REACH следва, че регистрацията се отнася до мономерни вещества или до всяко друго вещество от състава на полимера.

24 В резултат на това, с оглед на дефиницията на полимера, дадена в член 3, точка 5 от посочения регламент, припомнена в точка 21 от настоящото решение, регистрацията се отнася до мономерите в реагирала форма.

25 Обстоятелството, че в член 6, параграф 3 от Регламент REACH е използван изразът „мономерични единици“, вместо израза „мономерни единици“, който се съдържа в член 3, параграф 5 в текстовете на английски и френски език на Регламент REACH, не влияе на тази констатация.

26 Всъщност от акт на Съвета на Европейския съюз от 5 ноември 2004 г. (№ 13788/04, стр. 5) се установява, че тези изрази са били добавени по искане на Кралство Швеция. Текстът на шведски език на Регламент REACH използва същите изрази „мономерни единици“ в член 3, точка 5 и член 6, параграф 3 от този регламент.

27 От това следва, че понятието „мономерни вещества“, съдържащо се в член 6, параграф 3 от Регламент REACH, се отнася само до съдържащите се в състава на полимерите мономери в реагирала форма.

28 Този извод не може да бъде оборен от изследването на структурата на посочения регламент.

29 Действително, противно на поддържаното от жалбоподателите в главното производство, задължението за регистриране на мономерните вещества не е изключение от приложимото по отношение на полимерите освобождаване от регистриране.

30 От една страна, при прочит на съображение 19 от Регламент REACH се потвърждава задължението за регистриране на произведените или внесени вещества, без да се прави разграничение.

31 От друга страна, член 6 от Регламент REACH, озаглавен „Общи задължения за регистриране на вещества, в самостоятелен вид или в препарати“, извежда на преден план общ принцип на регистриране, а не на освобождаване.

32 Уместно е освен това да се отхвърли доводът на жалбоподателите в главното производство, според който тълкуване като възприетото в точка 27 от настоящото решение би направило безпредметно предвиденото в член 2, параграф 9 от Регламент REACH освобождаване от задължението за регистриране в полза на полимерите.

33 В това отношение е уместно да се отбележи, че член 6, параграф 3 от посочения регламент има предвид мономерните вещества, които все още не са регистрирани нагоре по-веригата на доставки.

34 От това следва, че задължението за регистриране не се отнася до полимерите, а само до мономерните вещества, с техните характерни особености, така както са съществували преди полимеризацията.

35 На последно място, изложеният в точка 27 от настоящото решение извод се потвърждава от целите на Регламент REACH, така както са определени в съображение 1 и в член 1, параграф 1 от същия регламент, които цели се състоят в гарантирането на високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда, както и свободното движение на вещества, и в същото време подобряване конкурентоспособността и иновацията.

36 Действително задължението за регистриране на мономерните вещества цели да защити здравето на човека и околната среда, когато тези вещества проявяват характерни особености, които могат да им навредят.

37 Целта за свободно движение на веществата във вътрешния пазар, като в същото време се подобрява конкурентоспособността и иновацията, може да не постави под съмнение определението за „мономерни вещества“, но може да засегне валидността на член 6, параграф 3 от Регламент REACH, която е предмет на втория въпрос.

38 От всичко изложено по-горе следва, че на първия въпрос е уместно да се отговори, че понятието „мономерно вещество“, съдържащо се в член 6, параграф 3 от Регламент REACH, се отнася само до мономерите в реагирала форма, включени в състава на полимерите.

По втория въпрос

39 С втория въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 6, параграф 3 от Регламент REACH е невалиден, поради това че задължава производителите и вносителите на полимери да подадат заявка за регистрация за мономерните вещества, така както са определени в точка 38 от настоящото решение.

По нерационалността на член 6, параграф 3 от Регламент REACH

40 Следва да се приеме, че това оплакване е част от оплакването за неспазването на принципа на пропорционалност.

По неспазването на принципа на пропорционалност

41 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на общностното право, изисква способите, използвани от дадена общностна разпоредба, да са годни да осъществят набелязаната цел и да не надхвърлят необходимото за постигането ѝ (Решение от 10 декември 2002 г. по дело British American Tobacco (Investments) и Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, стр. I-11453, точка 122, както и цитираната съдебна практика).

42 Що се отнася до съдебния контрол за спазването на посочените в предната точка условия, следва да се признае на общностния законодател широко право на преценка в област като разглежданата в конкретния случай, която предполага

той да направи избор от политическо, икономическо и социално естество и в която е призван да извършва комплексни преценки. Единствено явно неподходящият характер на приета в тази област мярка, с оглед на целта, която компетентните институции възнамеряват да постигнат, може да засегне законосъобразността на такава мярка (Решение по дело British American Tobacco (Investments) и Imperial Tobacco, посочено по-горе, точка 123, както и цитираната съдебна практика).

43 В случая е важно да се изследва дали задължението за регистриране на мономерните вещества, така както са определени в точка 38 от настоящото решение и отговарящи на кумулативно предвидените в член 6, параграф 3 от Регламент REACH условия, съставлява пропорционално средство за постигане на целите на този регламент.

44 Както беше припомнено в точка 35 от настоящото решение, целите на посочения регламент, определени в член 1 от него, се състоят в това да се„гарантира високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда […], както и свободно движение на веществата на вътрешния пазар и в същото време подобряване на конкурентоспособността и иновацията“.

45 Като се има предвид съображение 16 от Регламент REACH обаче, следва да се приеме, че общностният законодател е определил като главна цел на предвиденото в член 6, параграф 3 от този регламент задължение за регистриране, първата от тези три цели, а именно тази да се гарантира високо ниво на защита на здравето на човека и околната среда.

46 Средството за постигане на тази цел, както се посочва в съображение 19 от Регламент REACH, е наложеното на производителите и на вносителите задължение за регистрация, включващо изискването за изготвяне на информация за веществата, които произвеждат или внасят, за използване на тази

информация за оценка на свързаните с тези вещества рискове, както и за разработване и препоръчване на подходящи мерки за управление на риска.

47 Следва да се отбележи, че съгласно член 6, параграф 1 от Регламент REACH това задължение за регистрация се отнася до всяко произведено или внесено в Общността вещество в количество 1 тон или повече от 1 тон на година. Освен това то се прилага за веществата, независимо дали са класифицирани като опасни или не, освен изрично освобождаване от това задължение.

48 Като се има предвид направеният в точка 38 от настоящото решение извод, това задължение се отнася до мономерите в реагирала форма, които влизат в състава на полимера, докато полимерите са освободени от него.

49 Що се отнася до целта за защита на здравето на човека и на околната среда, следва веднага да се отбележи, че регистрацията на веществата служи за подобряване на информираността на обществеността и на професионалистите надолу по веригата за рисковете, поради което тази регистрация трябва да се разглежда като средство за подобряване на тази защита.

50 В тази насока следва да се отбележи, че ако полимерите са освободени от регистрация по практически съображения, свързани с техния прекалено голям брой, съгласно член 138, параграф 2 от Регламент REACH, това положение може да бъде преразгледано веднага след като бъде създаден приложим и рентабилен начин за подбор на полимери.

51 Така задължението за регистриране на мономерните вещества, които са по-малко на брой от полимерите, дава възможност да се познават не само

присъщите на тези вещества рискове, но също и рисковете, присъщи на мономерите, намерени под формата на остатъци след полимеризация или под форма на мономери след евентуалното разпадане на полимер.

52 Както отбелязва генералният адвокат в точка 94 от заключението си, в случай на производство на полимери в Общността, интересът от регистрацията на мономерите е очевиден, тъй като мономерните вещества се използват като мономери в нереагирала форма вътре в Общността, така че е необходимо свързаната с регистрирането информация да е известна на територията ѝ, за да могат да се овладеят евентуални рискове.

53 От друга страна, при внос на полимери в Общността задължението за регистриране на мономерите в реагирала форма допринася при същите условия за защитата на здравето на човека и на околната среда, тъй като това задължение позволява също по-добро познаване на полимерите.

54 Освен това такова задължение за регистриране на мономерните вещества отговаря на принципа за превантивността, така както е припомнен в член 1, параграф 3 от Регламент REACH.

55 Наложеното на вносителите задължение за регистриране води до по-справедливо разпределяне на разходите за регистрация между общностни производители и вносители.

56 Чрез такова равно третиране се избягват нарушения на конкуренцията и по-този начин се гарантира лоялната конкуренция вътре в Общността.

57 Както отбелязва генералният адвокат в точка 105 от заключението си, предпазването на общностния производител от неблагоприятните конкурентни условия, които биха могли да последват от различното положение, в което са поставени вносителите, е правомерна цел на общностния законодател.

58 От това следва, че задължението за регистриране на мономерите в реагирала форма в състава на полимерите е в състояние да постигне целите на Регламент REACH.

59 Остава все пак да се провери дали това задължение не надхвърля необходимото за постигането на тези цели.

60 За да бъде гарантирана реалната конкуренция в Общността, вносителите на мономерни вещества трябва да имат същите задължения като тези на общностните производители или подобни на техните задължения, водещи до корекция на разходите.

61 Всяка друга уредба, насочена към компенсиране на липсата на разходи по регистрацията за вносителите, не би била непременно по-малко обременителна за тях.

62 Освен това всяко ограничаване на задължението за регистриране само до произведените в Общността мономери би противоречало на целите на конкурентоспособността и иновацията, тъй като вносът на мономери на по-ниска цена, без отчитане на разходите по регистрацията, би обезкуражило всеки общностен производител да започне или да продължи проучвания относно същите мономери.

63 От това следва, че задължението за регистриране на образуващите полимери мономерни вещества в реагирала форма не надхвърля необходимото за постигане на целите на Регламент REACH.

64 Жалбоподателите в главното производство обаче оспорват пропорционалния характер на това задължение за регистриране като приемат, че от една страна, вносителите се сблъскват със сериозни практически трудности, произтичащи именно от факта, че не им е известен съставът на внасяния полимер, и от друга страна, че разходите за процедурата по регистриране са твърде несъразмерни спрямо реализирания оборот и количествата от съответните вещества.

65 Уместно е да се отбележи в това отношение, на първо място, че член 8, параграф 1 от Регламент REACH предвижда възможността производителят на вещества в самостоятелен вид или съдържащи се в препарат или на изделие, внесено в Общността, да посочи изключителен представител.

66 Този представител отговаря за всички задължения, приложими по отношение на вносителите, които са уведомени за тях и които при това положение се смятат за ползватели надолу по веригата. В резултат на това задълженията за регистриране са в тежест на посочения представител, който е посочен от неустановения в Общността производител, с чието доверие се ползва.

67 На второ място, що се отнася до разходите, произтичащи от процедурата по регистрация, трябва да се отбележи, че процедурата е една и съща, независимо дали изделията са произведени в Общността или извън нея, и че следователно тежестта не е по-голяма за неустановените в Общността производители или за вносителите, отколкото за общностните производители.

68 От друга страна, както отбелязва генералният адвокат в точка 130 от заключението си, Регламент REACH предвижда обмен на информация, за да бъдат намалени разходите във връзка с веществата между различните лица, депозиращи едно и също вещество.

69 Така съображение 33 от този регламент гласи, че „следва да бъде осигурено съвместно предоставяне и обмен на информация относно веществата с цел увеличаване на ефективността на системата за регистрация, намаляване на разходите и намаляване на изпитванията върху гръбначни животни“.

70 Осъществяването на тези цели е гарантирано от член 27, параграф 3 от Регламент REACH, който предвижда обмен на информация с цел намаляване на разходите между регистрантите.

71 В резултат на това, с оглед на ограничения брой потенциални мономерни вещества, на дванадесетгодишния срок на валидност на предходната регистрация на вещества, така както е предвиден в член 27 от Регламент REACH, както и на възможността за обмен на информация с цел намаляване на разходите, тежестта, произтичаща от задължението за регистриране на мономерните вещества в реагирала форма в състава на полимер, не се оказва явно несъразмерна от гледна точка на свободното движение на стоки във вътрешния пазар, открит за лоялна конкуренция.

72 От изложените по-горе съображения следва, че член 6, параграф 3 от Регламент REACH не е невалиден поради нарушение на принципа на пропорционалност.

По неспазването на принципа на равно третиране

73 Жалбоподателите в главното производство твърдят, че ако изискването за регистрация на мономерните вещества е еднакво, общностните производители на полимери биха могли по-лесно в сравнение с вносителите да регистрират тези вещества, доколкото познават състава на своите продукти, докато вносителите, от своя страна, са оставени на благоволението на техните доставчици, които се намират извън територията на Общността.

74 Според постоянната съдебна практика принципът на равно третиране или на недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (Решение на Съда от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA, C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 95, както и цитираната съдебна практика).

75 В това отношение е уместно да се отбележи на първо място, че задължението за регистриране е еднакво за общностните производители и за вносителите.

76 На второ място е уместно да се отбележи, че мономерните вещества в реагирала форма в произведените или внесени в Общността полимери са в сходно положение, щом като са взаимозаменяеми или идентични.

77 На трето място, общностните производители и вносителите са в различно положение, тъй като първите имат познания за своите продукти, докато вторите зависят от предоставянето на информация от установените извън територията на Общността доставчици.

78 Въпреки това еднаквото третиране, наложено за тези различни положения, е обективно обосновано от спазването на приложимите по отношение на вътрешния пазар правила на конкуренция.

79 Всъщност при различно третиране на вносителите на мономерни вещества в реагирала форма и на установените в Общността производители на същите тези вещества, първите биха били поставени в по-благоприятно положение в сравнение с вторите.

80 От това следва, че не може да се установи никакво нарушение на принципа на равно третиране и следователно член 6, параграф 3 от Регламент REACH не е невалиден поради нарушение на този принцип.

81 От всичко изложено по-горе следва, че при разглеждането на втория въпрос не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на член 6, параграф 3 от Регламент REACH.

По съдебните разноски

82 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Понятието „мономерно вещество“, съдържащо се в член 6, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията, се отнася само до съдържащите се в състава на полимерите мономери в реагирала форма.

2) При разглеждането на втория въпрос не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на член 6, параграф 3 от Регламент № 1907/2006.

Подписи